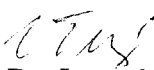

Diplomová práce Tomáše Mandlíka představuje nepochybný přínos našemu zkoumání raně renesančního repertoáru polyfonie v českých zemích, a to především výkladem, důslednou a náročnou aplikací a interpretací filologické metody při kritice hudebního zápisu. „Záminkou“ tu je necelá desítka skladeb v bílé notaci, jež konkordují v tzv. Franusově kancionálu a ve Speciálníku (královéhradeckém), jakož i v několika střeoevropských pramenech pozdního 15. a raného 16. století. (Na okraj: dával bych „konzervativně“ přednost těmto názvům našich rukopisů, příp. psaných zkratkami *Franus*, *Spec* apod. Chápu ovšem, že autor zvolil sigla užívaná v mezinárodních soupisových publikacích.)

Tomáš Mandlík nejprve podává popis rkp. HradKM 6 a stav bádání o něm. Otvírá si cestu ke srovnání skladeb výkladem filologické metody, kterou pak – nesmírně pracně! – využívá ke zjištění vztahů k výše naznačeným pramenům. Tyto vztahy pak v závěrečných kapitolách interpretuje – seriózně, uvážlivě a přesvědčivě. Tento popis Mandlíkovy práce vypadá jednoduše, ale jakou cenu má například stemma na str. 29 a další grafické vyjádření na jiných stránkách práce, by znamenalo prostě Mandlíkovy závěry opisovat. Jisté je to, že Mandlík jako první vědecky zdůvodnil různé hypotézy, které se dosud na tyto problémy vyskytly. Nyní tedy máme důkazy: v Čechách musely na konci 15. století existovat i další rukopisy se zvolenými skladbami, tradice české polyfonní recepce sahá spíše k Itálii než k Sasku atp.- Práce obsahuje vzorné transkripce zvolených skladeb a obrazové přílohy.

Doporučuji diplomantovu výbornou práci k obhajobě.

doc.PhDr. Jaromír Černý, CSc.